

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/62/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200285
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200285.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobkyne: FAST TRADE, spol. s r.o., IČO: 35 834 960, so sídlom Družstevná 2016, Malacky, zastúpená: JUDr. Bohumilom Novákom, so sídlom AK Horná 27, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.: I/222/15112-115331/2011/991031-r zo dňa 18. novembra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 46/2012-47 zo dňa 11. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 46/2012-47 zo dňa 11. apríla 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného č.: I/222/15112-115331/2011/991031-r zo dňa 18. novembra 2011, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Malacky č. 606/230/15148/11/Zuz zo dňa 18. apríla 2011, ktorým bol žalobkyni za zdaňovacie obdobie august 2004, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona o správe daní a poplatkov vo výške 437 882 Sk (t.j. 14 535,01 €). Zároveň žalobkyni nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ a § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd dospel k záveru, že v predmetnej veci bolo medzi účastníkmi sporné posúdenie predbežnej otázky, či A. S. (dodávateľ žalobcu) bol v rozhodnom období platiteľom dane z pridanej hodnoty. Súd mal z obsahu administratívneho spisu dostatočným spôsobom za preukázané, že správca dane v intenciách rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 3S 244/2008-37 zo 16. februára 2010 ako aj rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/18/2010 z 8. októbra 2010 doplnil dokazovanie predovšetkým o zistenie, či rozhodnutie DÚ Bratislava V. zo 16. júla 2001 nadobudlo právoplatnosť, a či A. S. bol v rozhodnom období platiteľom DPH, pričom zistil, že dodávateľ žalobcu podľa podaných daňových priznaní nevykonával podnikateľskú činnosť a zrušenie registrácie za platiteľa DPH u A. S. bolo dôvodné. Na základe toho potom súd konštatoval, že si žalobca uplatnil odpočet DPH od neplatiteľa dane, nakoľko A. S. nebol v čase vystavenia daňových dokladov platiteľom DPH. Súd ďalej konštatoval, že nárok na odpočet DPH za dotknuté obdobie bol upravený zákonom č. 222/2004 Z. z., pričom právo odpočítať si daň bolo viazané na súčasné splnenie podmienok uvedených v § 49 a 51 zákona č. 222/2004 Z. z., pričom v preskúmvanej veci žalobca ich splnenie nepreukázal. Súd zároveň poukázal na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (3Sžf/53/2010), z ktorého vyplýva záver, že „....ak sa daň stala splatnou len z dôvodu uvedenia na faktúre vystavenej neplatiteľom, právo na odpočet dane nie je možné uplatniť.“ Zároveň podľa § 250k ods. 1 O.s.p. žalobkyni nepriznal súd právo na náhradu konania nakoľko nebol a v konaní úspešná.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 46/2012-47 zo dňa 11. apríla 2013 zmenil tak, že žalobe vyhovie, t.j. že zruší rozhodnutie žalovaného č.: I/222/15112-115331/2011/991031-r zo dňa 18. novembra 2011 a rozhodnutie Daňového úradu Malacky č. 606/230/15148/11/Zuz zo dňa 18. apríla 2011 a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania vo výške 449,34 €.

Žalobkyňa poukázala na to, že sa krajský súd vôbec nezaoberal jej námietkou, že správcovi dane zanikla kompetencia vydať dodatočný platobný výmer a to uplynutím času poukazujúc na ust. § 44 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) a odkazujúc na nález ÚS SR, č. III. ÚS 24/2010-57 z 29. júna 2010 s tým, že ide o totožnú kogentnú lehotu a na túto nezákonnosť mal prvostupňový súd prihliadať z úradnej povinnosti i bez námietky účastníka konania podľa § 250i ods. 3 O.s.p.

Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že z rozhodnutia prvostupňového súdu vôbec nie je možné zistiť, akým spôsobom žalovaný preukázal riadne doručenie rozhodnutia o zrušení registrácie DPH tak, ako mu to prikazuje ust. § 27 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. Uviedla, že naďalej trvá na tom, že u daňového subjektu A. S., MED-AL, Bratislava neboli splnené zákonné podmienky pre zrušenie registrácie platcu DPH a to na základe jeho obrátov v roku 2004 s inými daňovými subjektmi podľa § 4 zákona č. 222/2004 Z. z. Žalobkyňa ďalej uviedla, že trvá na svojej námietke ohľadom skutočnosti, že u A. S. nevznikli ani zákonné dôvody na zrušenie registrácie DPH, pričom touto námietkou sa krajský súd vôbec nezaoberal, a preto je rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. V ďalšom zotrval na svojej žalobe v bode 5/ a 7/ žaloby.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalobkyne, že nemohol vydať dodatočný platobný výmer uplynutím lehoty v § 44 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., nakoľko nejde o procesnú kogentnú lehotu. K vykonaniu dokazovania žalovaný uviedol, že žalobkyňa bližšie nešpecifikovala aké dokazovanie navrhol daňový subjekt vykonať. Poukázal na skutočnosť, že právny zástupca žalobkyne až po 7 rokoch, že sa A. S. v čase od 20. júla 2001 do 15. augusta 2001 nezdržoval na uvedenej adrese, pričom žiadny hodnoverný dôkaz o tom právny zástupca žalobkyne nepredložil. Rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia III. štvrťrok 2001, č. 604/2101/102919/2001 zo 16. júla 2001 si daňový subjekt v odbernej lehote neprevzal a zásielka sa vrátila späť správcovi dane. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., (Ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do pätnástich dní od jej uloženia, považuje

sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.) Toto však daňový subjekt A. S. nikdy nenamietal u správcu dane, pričom do zápisnice o miestnom zisťovaní u správcu dane dňa 6. augusta 2004 uviedol, že nepodniká v žiadnej oblasti, nakoľko mu Daňový úrad Bratislava V. zrušil platiteľstvo DPH. Čestné prehlásenie z 9. marca 2006, ktoré bolo prílohou vyjadrenia bolo zaobstarané spoločnosťou FAST TRADE, spol. s r.o., a preto ho považoval správca dane a žalovaný za účelové, nakoľko túto skutočnosť A. S. u správcu dane nikdy nenamietal. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že A. S. sa nedomáhal svojim prípadných práv, ktorými by dosiahol zrušenie alebo zmenu rozhodnutia o určení posledného zdaňovacieho obdobia na DPH a v tomto konaní ho správne orgány nemohli ani meniť a ani zrušiť. Pokiaľ ide o doručovanie písomností podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. poukázal žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžf/31/2010, ako aj nález Ústavného súdu SR, č. I. ÚS 119/07 z 27. septembra 2007. Správne orgány (daňový úrad a žalovaný) mali v tomto konaní povinnosť rešpektovať rozhodnutie správcu dane p. A. S. o určení posledného zdaňovacieho obdobia na DPH v III. štvrtroku 2001, nakoľko od roku 1996 nevykazoval žiadne zdaniteľné obchody. Pokiaľ ide o § 4 zákona č. 222/2004 Z. z., nakoľko A. S. dosahoval v roku 2004 obraty v takej výške, z ktorej mu zo zákona vznikla registrácia na DPH, že zo zákona č. 289/1995 Z. z. takáto povinnosť nevyplývala do 30. apríla 2004 a je v rozpore s tvrdením p. A. S., že žiadnu činnosť nevykonáva. Naviac podľa § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. platného v roku 2004 mal žalobca možnosť overiť si u správcu dane, či je jeho dodávateľ registrovaný ako platca DPH, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/107/04-33, ktorý sa týkal obdobnej situácie (určenie posledného zdaňovacieho obdobia na DPH). Žalovaný taktiež poukázal, že prípadná registrácia A. S. na DPH mohla na základe vykonanej kontroly nastať až od roku 2005, na základe vykonanej kontroly (až dátumom zistenia a nie so spätnou platnosťou) nakoľko príjmy za rok 2000 až 2004 boli vo výške 0 Sk. Podľa žalovaného žalobca neuviedol nič konkrétne, čím by žalovaný alebo správca dane porušil zákon, nakoľko zákon o DPH spätnú registráciu platiteľa neprípúšťa. Poukázal, že v čase zrušenia registrácie DPH daňový subjekt A. S. na základe predložených priznaní nevykazoval žiadne príjmy, a preto podľa § 43 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. neplnil podmienky vyplývajúce z § 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o DPH, a preto mu bolo určené na DPH posledné zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2001. Žalovaný ďalej poukázal, že faktúra vystavená A. S. neobsahovala povinný údaj podľa § 71 zákona č. 222/2004 Z. z. a to správcom pridelené IČ DPH. Žalovaný zároveň poukázal, že nie je úlohou správcu dane riešiť dodávateľsko-odberateľské vzťahy a nie je zodpovednosť za to, že dodávateľ vystavuje nezákonným spôsobom daňové doklady, túto možnosť mal však podľa § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. odberateľ. Záverom žalovaný poukázal, že všetky námietky žalobcu boli podávané len vo forme konštatovania a bez bližšieho preukázania svojich tvrdení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Rozhodnutím žalovaného rozhodnutia žalovaného č.: I/222/15112-115331/2011/991031-r zo dňa 18. novembra 2011, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Malacky č. 606/230/15148/11/Zuz zo dňa 18. apríla 2011, ktorým bol žalobkyni za zdaňovacie obdobie august 2004, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona o správe daní a poplatkov vo výške 437 882 Sk (t.j. 14 535,01 €).

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s

rozhodnutiami správcu dane a konania mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2004 žalobkyni.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný rozhodnutím rozhodnutia žalovaného č.: I/222/15112-115331/2011/991031-r zo dňa 18. novembra 2011, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Malacky č. 606/230/15148/11/Zuz zo dňa 18. apríla 2011, ktorým bol žalobkyni za zdaňovacie obdobie august 2004, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona o správe daní a poplatkov vo výške 437 882 Sk (t.j. 14 535,01 €).

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom o správe daní a poplatkov a taktiež v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Podľa názoru odvolacieho súdu medzi účastníkmi konania v danej veci ostala spornou otázka, či správca dane vydal vo veci zákonné rozhodnutia, na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, a či správne hodnotil vykonané dôkazy v danej veci, a či nedošlo k porušeniu zásady zákonného hodnotenia dôkazov v rámci úvahy správneho orgánu.

Najvyšší súd poznamenáva, že účelom daňovej kontroly a daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov, resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia

sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a b/ zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení platnom do 31. decembra 2004 právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. (2) Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, b) ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 222/2004 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2004. Právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71, pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ má faktúru od dodávateľa.

Podľa § 71 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH (2) Faktúra musí obsahovať

- a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň,
- b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené,
- c) poradové číslo faktúry,
- d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry,
- e) dátum vyhotovenia faktúry,
- f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby,
- g) základ dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene,
- h) sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane,
- i) výšku dane spolu v slovenských korunách.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom do 30. novembra 2001, ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do pätnástich dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom do 30. novembra 2004 na žiadosť daňového subjektu správca dane oznámi, či iný daňový subjekt je registrovaný. 10a) Na účely daňového konania sa prihliada len na písomné oznámenie tejto skutočnosti.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním v celom rozsahu stotožňuje. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval za súladné so zákonom rozhodnutie a postup správcu dane, ktorý ako oprávnený prvostupňový správny orgán vydal na základe vykonanej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobkyni vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. vo výške 437 882 Sk (t.j. 14 535,01 €) za august 2004. Z dokazovania vykonaného správcom dane v priebehu daňovej kontroly jednoznačne vyplynul záver, že dodanie zdaniteľných plnení nemohol vykonať A. S. ako plátcu DPH, nakoľko posledné zdaňovacie obdobie ako platca DPH mal určené rozhodnutím správcu daní z 16. júla 2001, III. štvrťrok 2001. Obrana žalobcu, že v skutočnosti tomuto dodávateľovi nebola zrušená registrácia ako platcu DPH nie je preskúmvaná v tomto konaní a ani v inom konaní. Žalobkyňa o tom, že by tomu tak bolo nepredložila žiadny dôkaz a aj sám dodávateľ A. S. v miestnom zisťovaní uviedol, v roku 2004, že mu bola zrušená registrácia platcu DPH. Navyiac uplynula aj lehota daná podľa § 250b ods. 3 O.s.p., t.j. uplynula lehota troch rokov.

Taktiež je nutné prisvedčiť správcovi dane a žalovanému, že žalobkyňa mala jednak možnosť postupom podľa § 31 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. osvedčiť si, či je dodávateľ A. S. registrovaným platcom DPH a nepochybne aj skutočnosť, že daňový doklad (faktúra) neobsahovala údaj o IČ DPH vystavovateľa daňového dokladu p. A. S. a teda nemohol byť z takto vystavenej faktúry uplatnený odpočet DPH.

Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci správca dane vykonal dostatočné dokazovanie tak, aby správne a úplne zistil skutkový stav veci, pričom vo veci vyhodnotil správne všetky získané dôkazy, ku ktorým sa mal možnosť vyjadriť aj žalobkyňa. Bolo by irelevantné v danej veci vykonávať ďalšie neúčelné a ne hospodárne dokazovanie, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že A. S. v uvedenom období (august 2004) nebol platiteľom DPH s prideleným IČ DPH a preto správca dane správne vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za predmetné zdaňovacie obdobie.

Žalobcom namietané nezohľadnenie tvrdenie, že márnym uplynutím lehoty podľa § 44 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. zaniklo správcovi dane právo vydať dodatočný platobný výmer neobstoí. Podľa odvolacieho súdu ide o lehotu procesnú, ktorú správca dane vo všetkých prípadoch nemusí dodržať, nakoľko po skončení daňovej kontroly nasleduje vyrubovacie konanie a až skončením vyrubovacieho konania príde k dorubeniu dane príslušným správcom dane, pričom správca dane z okolností toho ktorého prípadu vie, či už sú splnené podmienky na vydanie dodatočného platobného výmeru a to aj s ohľadom na tú skutočnosť, že každá kontrola je individuálne ohraničená svojou zložitou a rozsahom potrebného dokazovania vo vyrubovacom konaní. V žiadnom prípade však nejde o lehotu prekluzívnu, s ktorou by zákon spájal zánik práva správcu dane vyrubiť daň. Daňové subjekty by totiž svojim postupom alebo obštrukciou mohli totiž zmariť správcovi dane vydanie dodatočného platobného výmeru po skončení daňovej kontroly a začatí vyrubovacieho konania.

Vzhľadom k uvedenému aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobkyňa v danej veci nepostupovala v súlade so zákonom o DPH a neoprávnene si uplatnil zo spornej faktúry odpočet DPH za zdaňovacie obdobie august 2004, keďže jej dodávateľ nebol registrovaným platiteľom DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihladiť na odvolacie námietky žalobkyne, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantným žalobnými námietkami žalobkyne v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobkyne a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, vznesenými v daňovej kontrole a v konaní o odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.